

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 6CoE/137/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714203976
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Rudolf Ďurta
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6714203976.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v exekučnej veci oprávneného: PRO CIVITAS, s.r.o., so sídlom Astrová 2/A, Bratislava, IČO: 45 869 464, zast. JUDr. Veronikou Kubrikovou, PhD., advokátkou, so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 42 174 716, korešpondenčná adresa Astrová 2/A, 821 01 Bratislava, proti povinnému: D. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. X. č. XXX, XXX XX L. X., vedenej pod sp. zn. EX 833/2014 súdnym exekútorom JUDr. Ing. Jánom Gasperom, PhD., Exekútorský úrad Rimavská Sobota, Kálmána Mikszatha 268, 979 01 Rimavská Sobota, pre vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 611,28 Eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 11Er/176/2014-29 zo dňa 23.06.2014, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa ust. § 44 ods. 2/ zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok) zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že exekučné konanie je vedené na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie, so sídlom Bratislava, sp. zn. II/2013-792 zo dňa 20.10.2013. Súd prvého stupňa vychádzal zo záveru, že Zmluva o všadeplatíkarte uzavretá dňa 20.02.2008 medzi právnym predchodcom oprávneného ako veriteľom a povinným ako dlžníkom, na základe ktorej oprávnený uplatnil na rozhodcovskom súde svoj nárok je spotrebiteľskou zmluvou, preto na daný právny vzťah aplikoval ustanovenia § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len Občiansky zákonník) upravujúce spotrebiteľské zmluvy. Okresný súd poukázal aj na Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Konštatoval, že rozhodcovská doložka, ktorá mala v predmetnom konaní založiť legitimitu pre exekučný titul, je neprijateľnou podmienkou, ktorá je neplatná. Rozhodcovská doložka v zmluve nie je dojednaná individuálne, je súčasťou formulárovej zmluvy a je zaradená do obchodných podmienok pre všadeplatíkartu Poštovej banky. Práve takouto formuláciou rozhodcovskej doložky reálne dochádza k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami, a to v neprospech spotrebiteľa. Na základe uvedených skutočností mal súd za to, že dojednanie rozhodcovskej doložky v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je neprimeranou podmienkou, ktorá vo svojich účinkoch a dôsledkoch viedla k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia smerníc Rady č. 93/13/EHS, č. 87/102/EHS, Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a Zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľ ňou nie je viazaný a táto je v rozpore s príslušnými ustanoveniami najmä Občianskeho zákonníka, ako aj v rozpore s ustanoveniami smernice Rady č. 93/13/EHS. Z uvedených dôvodov súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený prostredníctvom splnomocneného zástupcu v zákonnej lehote odvolanie. Veľmi obširne, vo viacerých smeroch a v širokých teoretických súvislostiach prezentoval svoje výhrady voči uzneseniu okresného súdu. Namietal, že okresný súd prekročil zákonné limity pre

skúmanie žiadosti o udelenie poverenia, a to skúmaním iných listín ako pripúšťa výslovné znenie ust. § 44 ods. 2/ Exekučného poriadku. V zmysle uvedeného ustanovenia je súd oprávnený skúmať výlučne žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, nemá teda žiadne oprávnenie skúmať a hodnotiť iné listiny, napr. zmluvu o úvere, ktorá obsahuje rozhodcovskú doložku. Ďalej uviedol, že ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo súd konajúci o opravnom prostriedku, ale práve a len ako tzv. exekučný súd. Zatiaľ čo rozhodcovia pri postupe v zmysle § 37 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len ZoRK) môžu preskúmať rozhodcovský rozsudok v plnom rozsahu, súd v konaní o neplatnosť rozhodcovského rozsudku tento preskúmať z dôvodov podľa § 40 ZoRK. Doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 ZoRK, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu podľa ustanovení § 159 ods. 2/ O. s. p. Súd nemôže vec prejednávať znova, nanovo skúmať skutkový stav, vykonávať dôkazy a tie následne právne hodnotiť navyše bez účasti oprávneného. O platnosti rozhodcovskej doložky rozhoduje rozhodcovský súd, a preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby bola opätovne posúdená. Je tu teda prekážka „res iudicata“. Uvedeným konaním súdu dochádza k porušeniu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Ďalej uviedol, že oprávnený postupoval v súlade § 93b ods. 1/ zákona o bankách, ktorý mu ukladá povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky s tým, že klientovi je daná možnosť neprijať túto zákonom stanovenú ponuku a to, že ju neodmietol, je prejavom jeho osobnej a zmluvnej slobody. Podľa oprávneného tiež došlo k porušeniu zákazu retroaktivity, keď súd na vec aplikoval ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení pred účinnosťou tohto znenia. V rozhodnutí absentujú akékoľvek dôkazy pre právne závery, ktoré sú v ňom uvedené. Zároveň sa exekučný súd nijako nevysporiadal s odlišným právnym názorom, ktorý majú iné súdy toho istého stupňa, dokonca samotný exekučný súd. Poukázal na to, že v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom rozhoduje vždy trojčlenný senát, pričom jedného člena senátu si priamo vyberá každá strana sporu a takto sa podieľa i na výbere predsedajúceho člena senátu. Rozhodcami sú pritom výhradne odborne spôsobilé a bezúhonné fyzické osoby s právnickým vzdelaním pochádzajúce z geograficky rôznych oblastí SR, čo zabezpečuje prinajmenšom rovnakú úroveň ochrany práv sporových strán, dlžník ako spotrebiteľ a nevynímajúc. V tomto smere poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 499/2012. Namietal, že súd konštruoval nový skutkový stav bez účasti oprávneného a odňal mu možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a skutkovému stavu. Ak exekučný súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia podľa § 44 ods. 2/ Exekučného poriadku vykonáva iné dôkazy než tie, ktoré sú výslovne uvedené v tomto ustanovení, ako aj v prípadoch, keď na farchu oprávneného reviduje skutkový stav, na ktorom je založený exekučný titul, je povinný dať oprávnenému možnosť sa k takto vykonaným dôkazom a takto novo vytvorenej situácii vyjadriť. Ďalej namietal, že súd v danej veci aplikoval smernicu Rady č. 93/13/EHS a judikatúru Európskeho súdneho dvora. Smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Rozhodnutie je záväzné v celom rozsahu. Rozhodnutie, ktoré označuje tých, ktorým je určené, je záväzné len pre nich. Pokiaľ by aj súd považoval rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku, nie je možné záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky oprieť o smernicu Rady č. 93/13/EHS, nakoľko ide o akt výlučne sekundárnej povahy, ktorého priamy normatívny význam pre výklad národného zákona je výlučne indikatívny, a v žiadnom prípade nie interpretatívny. Taktiež pri úvahe o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky nie je možné brať do úvahy judikatúru ESD, nakoľko judikatúra ESD vzťahujúca sa na rozhodcovské doložky všeobecne alebo rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách nie je voči jednotlivcom - a teda ani voči účastníkom tohto konania bezprostredne záväzná. Podľa oprávneného dochádza k porušeniu právnej istoty a legitímnych očakávaní, keď exekučné súdy v skutkovo a právne obdobných veciach poverenie vydajú aj zamietajú. Navyše exekučný súd povinného na základe jeho postavenie neprimerane zvýhodňuje. Exekučný súd svojím postupom znemožnil uplatniť právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto oprávnený navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo alternatívne aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

Vo veci rozhodol vyšší súdny úradník Okresného súdu Zvolen. Zákonný sudca predložil vec na rozhodnutie krajskému súdu podľa § 374 ods. 4/ O. s. p. s vyjadrením, že podanému odvolaniu nemieni vyhovieť.

Krajský súd, ako súd odvolací v dôsledku podaného odvolania preskúmal vec v medziach daných ust. § 212 ods. 1/ O. s. p. a postupom podľa § 214 ods. 2, § 219 ods. 1/ O. s. p. bez nariadenia pojednávania uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Zo spisového materiálu je zrejmé, že oprávnený sa domáhal vykonania exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie, so sídlom Bratislava, sp. zn. II/2013-792 zo dňa 20.10.2013. Oprávnený uplatnil svoj nárok na rozhodcovskom súde na základe Zmluvy o všadeplatíkatke č. XXXXXXXX uzavretej dňa 20.02.2008 medzi právnym predchodcom oprávneného ako veriteľom a povinným ako dlžníkom. V článku 5.7 bode 5.7.1. Obchodných podmienok pre všadeplatíkartu, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy sa zmluvné strany dohodli na rozhodcovskej doložke.

V zmysle § 44 ods. 2/ Exekučného poriadku súd preskúmava exekučný titul aj ex offo. Pokiaľ je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, prirodzenou súčasťou preskúmania tohto exekučného titulu je zisťovanie toho, či bola medzi zmluvnými stranami platne uzavretá rozhodcovská zmluva, a to či už formou osobitnej zmluvy alebo formou rozhodcovskej doložky v zmluve podľa § 3 a § 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Povinnosť skúmať platnosť rozhodcovskej doložky pre exekučný súd vyplýva priamo zo zákona, nie je potrebné ju osobitne odôvodňovať. Ak sa okresný súd zaoberal otázkou, či v tomto konaní bola daná právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť, zo strany okresného súdu sa nejednalo o posudzovanie vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a jeho postup nesmeroval k zrušeniu tohto rozhodnutia.

Súd môže v rozsahu svojej zákonnej prieskumnej povinnosti skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, nielen pri rozhodovaní o udelení poverenia exekútorovi, a to na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu. Spôsobilý exekučný titul je jednou zo základných podmienok exekučného konania, nedostatok ktorej je neodstrániteľný a je dôvodom na zastavenie exekučného konania. Pokiaľ teda súd zistí, že exekučný titul, predložený oprávneným nespĺňa formálne alebo obsahové náležitosti, môže exekúciu zastaviť. Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje odvoláciu námietku oprávneného, podľa ktorej mal exekučný súd prekročiť rámec svojej preskúmaacej právomoci, keď posudzoval súladnosť exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku so zákonom, za nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 456/2011-19 zo dňa 23. novembra 2011, v ktorom Ústavný súd uviedol, že „okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť“. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená“.

Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že zmluva o všadeplatíkatke uzavretá dňa 20.02.2008 medzi právnym predchodcom oprávneného ako veriteľom a povinným ako dlžníkom je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase podpísania zmluvy, keďže z predloženej zmluvy nevyplýva, že povinný je podnikateľským subjektom a že by pri uzatváraní zmluvy o úvere bol konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, pričom právny predchodca oprávneného pri jej uzatváraní konal v rámci svojej obchodnej činnosti. Z uvedeného dôvodu možno uvedený právny vzťah považovať za spotrebiteľský vzťah medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka. Okresný súd preto postupoval správne, keď na právne vzťahy vyplývajúce z vyššie uvedenej zmluvy aplikoval ustanovenia spotrebiteľského práva a posudzoval rozhodcovskú

doložku ako zmluvnú podmienku z hľadiska, či nevyvoláva nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

Odvolačný súd súhlasí aj s hodnotením súdu prvého stupňa, že rozhodcovskú doložku, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul je potrebné považovať za neprijateľnú podmienku, pretože spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Odvolačný súd zastáva názor, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení z hľadiska jeho vyjednávacjej sily, ako aj z hľadiska úrovne informovanosti a táto situácia ho núti, aby pristúpil na vopred pripravené podmienky dodávateľom bez toho, aby podstatným spôsobom mohol ovplyvniť ich obsah. Rozhodcovská doložka nebola individuálne dohodnutá a jej obsah bol vopred pripravený, teda z tohto pohľadu spotrebiteľ nemohol dojednanie rozhodcovskej doložky akýmkoľvek spôsobom zmeniť, mohol len úver odmietnuť alebo ho prijať a podrobiť sa tak všetkým podmienkam zmluvy a teda aj rozhodcovskému konaniu. Rozhodcovská doložka- zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá určuje, že spory zo zmluvy budú v prípade, že žalobcom bude dodávateľ riešené výlučne rozhodcovským súdom a v prípade, ak žalobcom bude spotrebiteľ riešené alternatívne buď pred rozhodcovským súdom alebo pred všeobecným súdom, je neprijateľná. Dodávateľ, ktorý vo väčšine prípadov podáva žaloby z obdobných úverových zmlúv nadobudol voči spotrebiteľovi neprímeranú výhodu v tom, že v podstate v dopredu naformulovanej zmluve určil, kto s konečnou platnosťou vzájomný spor rozhodne a vylúčil tak ochranu práv spotrebiteľa všeobecným súdom. V zmysle bodu 5.7.2 obchodných podmienok síce spotrebiteľ mal možnosť dodávateľovi oznámiť, že návrh rozhodcovskej doložky v bode 5.7.1. neprijíma, avšak s tým, že uvedené oznámenie musel urobiť písomne najneskôr pri uzavretí Zmluvy o všadeplatifikarte, resp. Zmluvy o doplnkovej karte, čo nezodpovedá zákonnej úprave o individuálne dohodnutej zmluvnej podmienke, pričom nie je zrejmé, či klient- spotrebiteľ mal vôbec vedomosť o takejto možnosti. Takto koncipovaná rozhodcovská doložka ako zmluvná podmienka je v rozpore s požiadavkou ochrany spotrebiteľa, pretože spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, a to práve ku škode spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka, od ktorej rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc v tomto prípade je neprijateľná, a preto je v zmysle § 53 ods. 5/ Občianskeho zákonníka neplatná.

K námietke oprávneného o splnení povinnosti banky vyplývajúcej s ust. § 93b ods. 1/ zákona o bankách odvolačný súd uvádza, že zo zákona o bankách síce vyplýva povinnosť banky ponúknuť klientovi návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy, avšak z neho nevyplýva povinnosť zakotviť rozhodcovskú doložku priamo vo formulárovej zmluve, v obchodných podmienkach, resp. všeobecných obchodných podmienkach, ktorých obsah klient nemôže ovplyvniť. Návrh na uzavretie rozhodcovskej doložky môže banka predložiť aj ako samostatný návrh, ktorý by umožňoval v danom prípade spotrebiteľovi dojednať rozhodcovskú doložku individuálne. Spotrebiteľ (klient) svojim podpisom na formulárovej zmluve, ktorej súčasťou sú aj všeobecné obchodné podmienky upravujúce rozhodcovskú doložku, vyjadruje súhlas tak so samotnou zmluvou, ako aj s Všeobecnými obchodnými podmienkami, a tým aj s rozhodcovskou doložkou v nich obsiahnutou a preto reálne nemá možnosť neprijať návrh na uzavretie rozhodcovskej doložky bez toho, aby tým nezmaril uzavretie zmluvy.

Taktiež argument oprávneného poukazuje na aplikáciu Smernice Rady ES 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a judikatúry Európskeho súdneho dvora krajský súd nepovažoval za dôvodný, nakoľko exekučný súd v rozhodnutí aplikoval v prvom rade vnútroštátnu právnu úpravu týkajúcu sa spotrebiteľského práva a ochrany práv spotrebiteľa a len podporne poukázal na výklad danej smernice obsiahnutý v ustálenej judikatúre Súdného dvora EÚ.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto odvolačný súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre začatie (vedenie) exekúcie, preto napadnuté uznesenie podľa ust. § 219 ods. 1/ O. s. p. potvrdil.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.